

Stilheid en vertrouwen

We lezen in Jesaja 30:15 de volgende woorden:

Door bekering en rust zult gij verlost worden, in stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn.

De plaats van deze tekst (Jesaja 30:15) is gemakkelijk te onthouden; immers 30 kan men door 15 delen:

Om met het laatste te beginnen in dit vers: *In stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn.*

In stilheid ligt dus sterkte, kracht! We hebben het nodig om af en toe helemaal stil te zijn. Geheel stil te zijn voor de Heere.

In de Psalmen staat (37:7): *Wees stil voor de Heere en verbeid Hem.* Verbeiden is verlangend uitzien. Stil zijn is niet spreken. Helemaal stil zijn voor de Heere in rustig vertrouwen.

Soms is het nuttig, zoals David dit zegt in Psalm 131, om enige tijd helemaal ontspannend stil zijn:

Ik heb mijn ziel tot rust en tot stilte gebracht.

Je vertrouwt dan op Hem, dat Hij voor je gaat handelen, dat Hij opstaat en voor je uit gaat.

In een andere Psalm staat (76:9): *De aarde werd stil toen God opstond.* Men vertrouwt dan op Hem dat Hij het voor ons doet, dat Hij opstaat en voor ons uit gaat.

Zo was het ook met Mozes. We lezen hierover in Numeri 10:35/36 waar staat:

Wanneer nu de ark opbrak, zeide Mozes: Sta op, Here, opdat uw vijanden verstrooid worden en uw haters van uw aangezicht wegluchten.

En wanneer zij bleef rusten, zeide hij: Keer weder, Here, tot de tienduizenden der duizenden Israels.

Mozes rekende er op en sprak dat ook met zijn mond uit, dat God vooraan zou gaan in de strijd. En als Hij voorop gaat, als Hij opstaat, dan worden zijn vijanden verstrooid en vluchten zijn haters.

En als het volk ophield met trekken door de woestijn, sprak Mozes: *Keer weder, Here, tot de tienduizenden der duizenden Israels.*

Hij wist het: als de Heere bij ons is, dan zijn wij beveiligd tegen vijanden en haters. Hij rustte in de wetenschap dat God voor het Volk Israël streed.

De Heere had hem dat geleerd. Toen zij uit Egypte trokken en voor de Rode Zee stonden, met de Zee voor hen en met Farao en zijn soldaten achter hen, sprak Mozes tot het volk deze beroemde woorden, die staan in Exodus 14:14 (ook gemakkelijk om te onthouden)

De Heere zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.

De Heere streed voor hen en zij hadden als zichtbaar teken van zijn aanwezigheid overdag de wolkkolom en 's nachts de vuurkolom zoals staat in Ex. 13:21/22

De Here ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom om hen te leiden op de weg, en des nachts in een vuurkolom om hun voor te lichten, zodat zij dag en nacht konden voortgaan.

Zonder ophouden bleef de wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts aan de spits van het volk.

Op die manier wil de Heer ook ons leiden en we gaan nog even herhalen onze kernteksten uit Jesaja 30:15 en Exodus 14:14

Door bekering en rust zult gij verlost worden, in stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn.

De Heere zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.

In de stilte kan de Heer ook vermanend of bemoedigend tot ons spreken. We lezen daarover in 1 Koningen 19:9 en verder.

Elia kwam toen na een reis van 40 dagen en nachten aan op het gebergte Horeb en dan lezen wij daarover:

9 Hij kwam daar bij een spelonk, waar hij overnachtte. En zie, het woord des Heren kwam tot hem en Hij zeide tot hem: Wat doet gij hier, Elia?

10 Daarop zeide hij: Ik heb zeer geijverd voor de Here, de God der heerscharen, want de Israëlieten hebben uw verbond verlaten, uw altaren omvergehaald en uw profeten met het zwaard gedood, zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten mij het leven te benemen.

11 Daarop zeide Hij: Treed naar buiten en ga op de berg staan voor het aangezicht des Heren.

En zie, toen de Here juist zou voorbijgaan, was er een geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In de wind was de Here niet.

En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet.

12 En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet. En na het vuur het suizen van een zachte koelte.

13 Zodra Elia dit hoorde, omwond hij zijn gelaat met zijn mantel, ging naar buiten en bleef in de ingang van de spelonk staan. En zie, er kwam tot hem een stem, die sprak: Wat doet gij hier, Elia?

De Heere was niet in de geweldige en sterke wind. Die ging vóór de Here uit maar de Heere Zelf was er niet in.

Ook niet in de aardbeving en ook niet in het vuur.

Maar zodra Elia het suizen van een zachte koelte hoorde, omwond hij zijn gelaat met zijn mantel en toen hoorde hij een stem die tot hem sprak.

Die stem sprak: "Wat doet gij hier, Elia." Waar was zijn vertrouwen gebleven. Hij was gevluht voor een goddeloze vrouw; het was allemaal goed te begrijpen maar toch die stem van God: "Wat doet gij hier, Elia."

Hij moest zich kennelijk ergens van bekeren en daarom luidt ook het eerste deel van onze kerntekst uit Jesaja 30:15

Door bekering en rust zult gij verlost worden.

Een bekering is geen eenmalige zaak. In de stilte kan de Heere ons wijzen op dingen die anders moeten in ons leven.

Hij wil graag een volkomen hart, dat naar Hem uitgaat. Want die kan Hij krachtig bijstaan.

We lezen eerst in 2 Kron. 25:2 over koning Amasja waar staat:

Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, maar niet met een volkomen toegewijd hart.

Ondanks dat hij deed wat recht was in de ogen des Heren, was zijn hart toch niet volkomen toegewijd.

En dat is wat de Heer graag wil. Er waren dus zaken in zijn leven, die God niet welbehagelijk waren.

Laten we daarom, als de Heere ons op dingen wijst die niet goed zijn, ons daarvan bekeren zodat ons hart volkomen toegewijd kan zijn. Dan hebben wij de belofte dat Hij ons krachtig bij staat, zoals we lezen in 2 Kron. 16:9

Want des Heren ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat.

De ogen des Heren gaan dus zoekend over de aarde. Waar zijn de christenen, wier hart volkomen naar Mij uitgaan? Wat een heerlijke belofte ook: Hen staat Hij krachtig bij.

Hij staat ze niet alleen bij maar Hij staat ze krachtig bij.

Door bekering en rust zult gij verlost worden. Ook door rust. Er staat in Hebr. 4:3

Want wij gaan tot de rust in, wij die tot het geloof gekomen zijn.

Het geloof dat Jezus aan boord is van ons levensschip. Die opbouwende geschiedenis lezen we in Mt. 8:23/27

23 En toen Hij in het schip ging, volgden zijn discipelen Hem.

24 En zie, er kwam een grote onstuimigheid op de zee, zodat de golven over het schip sloegen; maar Hij sliep.

Een grote onstuimigheid; de golven sloegen zelfs over het schip. Maar Hij sliep. Jezus was vol vertrouwen en in de rust.

25 En zij kwamen en maakten Hem wakker en zeiden: Here, help ons, wij vergaan!

26 En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij bevreesd, kleingelovigen?

Jezus noemde hen "kleingelovigen". Hij verwachtte van hen dat zij – net als Hij – volkomen in de rust zouden zijn.

Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil.

27 En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?

Ja, wat voor iemand is deze, die wij aan boord hebben. Immers, door het geloof woont Christus in ons hart (Ef. 3:17 St. Vert.).

Waarom zouden we dan bevreesd zijn, ook als het mocht gaan stormen in de omstandigheden van het leven.

Het werd niet alleen stil maar het werd volkomen stil.

De Israëlieten konden het beloofde land niet ingaan, wegens hun ongeloof zegt Hebr. 3:19.

Omdat zij niet vertrouwden maar gingen morren in de wisselende omstandigheden waarin zij kwamen. De Heer vraagt een eenvoudig geloof, een eenvoudig vertrouwen.

In stilheid zal onze sterkte zijn. Met Hem aan boord werd het na verloop van tijd volkomen stil.

Psalm 42:5

Maar de Heer zal uitkomst geven.

Hij, Die daags Zijn gunst gebiedt.

'k Zal in dit vertrouwen leven.

En dat melden in mijn lied.

'k Zal Zijn lof, zelfs in de nacht.

Zingen, daar ik Hem verwacht.

En mijn hart, wat mij moog' treffen.

Tot de God mijns levens heffen.